

Návštěva jedné Staré dámy

Článek o tom, že se nemá snít, ale žít a taky o tom, co díky mně taťka všechno zažije.

Kdo mě vezme na Tour?

Oblíbené rčení říká, že všechno jde, když se chce. Já bych řekla, že všechno jde, když máte chápavé rodiče a skvělého tatínka, který všechno naplánuje, zařídí a ještě to absolvuje s vámi.

Pořád nechápu, jak se to stalo, ale když jsem loni během července přišla za rodiči s tím, že příští ročník Tour de France startuje v Düsseldorfu a že blíž už Tour asi nikdy nepojede a tudíž bychom měli tuto šanci využít, zaznělo kuchyní „No tak jo“.

Ted' přichází role toho všehoschopného tatínka, který našel nejlepší možnost dopravy, nejlepší jízdenku a nejlepší ubytování, aniž bych to musela nějak řešit.

Z části kvůli tomu a z části kvůli hektickému konci roku (jak už to tak bývá) jsem si vlastně až do poslední chvíle neuvědomovala, že se mi opravdu poštěstí už letos zažít Tour de France na vlastní kůži.

A vlastně jsem to pořádně nevnímala ještě ani v pátek, když jsme se vydali na cestu. Došlo mi to až když jsme vyšli v Düsseldorfu před nádraží a tam vlála francouzská vlajka hned vedle loga Tour. Jen

jsem nevěřičně koukala na ty vlající kusy látky a do očí se mi hnaly slzy.

Rychlobedekr

Než zabřednu do toho, jak to celé probíhalo, vměstnanala bych sem pár doopravdy užitečných informací.

Düsseldorf je v podstatě docela ošklivé město asi s jednou hezkou a známou ulicí. Po výstupu z hlavního nádraží nečekejte nějakou proménádu (jako v Drážďanech) nebo pulzující střed města (jako v Lipsku), ale spíš takové ušmudlané předměstí.

Už v Hamburku jsme zjistili, že U-Bahn neznamena vždycky metro, jak ho známe z Prahy, ale je to v podstatě univerzální vlak podzemí/zem. Nepanikařte tedy, pokud jdete na metro a dojdete na zastávku pro tramvaj.

Praha má tři linky metra, tady jich mají asi sto padesát. Většina z nich jede na hlavní nádraží a dál ne. Trasy mají téměř totožné a na povrchu staví co sto metrů. Smysl jsem v tom ani nehledala, ale na přestupy je to tedy opravdu náročné. Zlatá Florenc.

Jediný opravdu hezký kout města je ten, kde se celý ten kolotoč s Tour odehrával. Nordpark je velký park navazující na nábřeží, ohraničený klidnou čtvrtí hezkých domků. V parku je mnoho cestiček a zákoutí, laviček, různých staveb, záhonků, prostě místo, kde bych se mohla hodiny a hodiny procházet.

Zato ulicí, ve které jsme bydleli my (Kölner Strasse), jsme chtěli vždycky jen co nejrychleji projít, moc si nevšímat lidí kolem a nepodívat se výlohám obchodů. Jediným pozitivem byla italská restaurace na rohu (L'Alba), kde vařili výborně, obrovské porce a kdybych měla bezedný žaludek a peněženku, tak tam sedím od rána do večera.

Průzkum terénu

Do města jsme tedy dorazili v pátek odpoledne. Po poněkud zmateném hledání hotelu jsme vyrazili prozkoumat místo sobotního velkého startu. Udělalo se teplo a tak jsme se mohli převléct do šortek a trička s krátkým rukávem. Taky to bylo naposled, co jsem měla ty kraťasy na sobě.

Docela nám dalo zabrat dohodnout se s automatem na jízdenky a koupit si tu správnou, ale asi po hodině přemlouvání jsme uspěli a mohli vyrazit pseudo U-Bahnem do Nordparku. Tam jsme po spletitých cestičkách chvíli tápali, ale nakonec jsme se vymotali v prostoru startu a už se mohli jen kochat.

Všude okolo totiž panoval příjemný ruch. Okukávači jako my se míchali s organizátory, hobby cyklisti si projížděli trasu časovky a kličkovali mezi dobrovolníky, kteří ji právě vyznačovali. Pod cílovou bránou právě natáčel nějaký televizní štáb reportáž zatímco o pár metrů vedle dělali poslední úpravy na pódiu pro vítěze.

A tak jsme jen chodili, uchváceně pozorovali mumraj okolo nás, já fotila každých pět metrů a taťka nevěřícně hleděl na kamion francouzské televize, který vypadá jako jednopatrový dům.

Vraceli jsme se zpět nadšení a plní očekávání. Už tak hezký den jsme si ještě zlepšili večerí v již jednou zmiňované restauraci, kde jsme se za vlahého letního večera najedli k prasknutí a ještě nám něco zbylo k sezení na terase s radlerem a posledními paprsky slunce.

Trpělivost nepřináší růže

Najednou tu bylo ono ráno R, sobota S, den D. Probudili jsme se a ujistili se v jedné věci: prší a pršet bude.

V poklidu jsme se přesunuli do Nordparku, z předchozího dne jsme měli trasu už dobře naučenou. Nakonec jsme se ale pustili za davem, který nás dovedl přesně tam, kam jsem chtěla. K týmovým autobusům.

Zнала jsem to z videí a fotek, vyrovnané autobusy týmů jeden za druhým a před každým hlouček vytrvalých fanoušků. A ono to tak ve skutečnosti opravdu je! Byli jsme tam dost brzy před startem, takže před autobusy panoval poměrně klid. Mechanici jedli sváču, ředitelé si povídali, kola byla vzorně

vyleštěna a vystavena. Mohla jsem si tak zblízka prohlédnout kolo Ondry Cinka nebo kohokoliv jiného.

Nakonec jsme se uchýlili před autobus QuickStepu, protože měl jako jeden z mála kola směrem k chodníku (asi se mi to nepodaří popsat lépe a jednodušeji, kdyžtak vám to vysvětlím osobně). Po chvíli čekání vyšel Marcel Kittel a lidi kolem se mohli zbláznit. No já vlastně taky. On je totiž i ve skutečnosti tak moc krásný, jako v televizi. Když obešel všechny německé fanoušky, zapadl do druhého autobusu. A zase dlouhé čekání.

Během toho se partě Italů podařilo obměkčit slečnu u reklamního stánku Lidlu (jako sponsor QuickStepu), kde byly vystaveny přepravky s jablky, hruškami a banány, aby začala rozdávat i nám okolo. Do té doby totiž vždycky prošel jezdec, vzal si jablko a šel dál. A dav fanoušků za plůtkem jen hladově pozoroval banánově žluté banány a vyleštěná jablka. Ti Italové jí překecávali tak dlouho, až jim úplně podlehla a z nejistého rozdávání pár jablek se to zvtlo do té míry, že k nám chodili lidé se slovy „Tady prý rozdávají banány. My chceme taky banán!“. Bylo to milé a vtipné zároveň. Slečna se na okamžik taky úplně uvolnila a vypadala, že je konečně po těch několika hodinách stání ráda, že má nějakou smysluplnou činnost. (I když to chvilka vypadalo spíš jako humanitární pomoc, než jako propagační akce.)

Brzy ale přišel někdo z vedení, prohodil se slečnou pár zamračených slov a rozdávání ovoce fanouškům zatrhl, protože ty čtyři přepravky byly všechno, co měli. Z nadšeného rozdávání se tedy stalo nepříjemné vysvětlování, že se nesmí všechno rozdat najednou a že budou rozdávat zase později.

Popisuji to tak podrobně, aby bylo jasné, jak dlouho jsme tam čekali. Přepočteno na hodiny asi věčnost. Čekali jsme tam tak dlouho, že nějací lidé z Prahy, kteří tam přišli až po nás, během našeho čekání zase odešli, protože jim přišlo, že čekají už moc dlouho.

V tomto případě bych si dovolila znovu upravit jedno zavedené přísloví a to, že trpělivost přináší růže. Já bych spíš řekla, že trpělivost přináší fotku se Zdeňkem Štybarem.

Skoro po dvou hodinách čekání se konečně objevil Štyby, v životní velikosti, přímo naproti nám. Po mohutném volání (možná až příliš zběsilém, ale buďte klidní, když tak kvůli němu stojíte důlek) si nás všiml a přišel k nám se slovy „Jee, dobrý den.“ Lepší než ty růže.

From:

<http://bethulda.cz/> - Bětkosvět

Permanent link:

<http://bethulda.cz/doku.php?id=letour&rev=1499154067>

Last update: **2017/07/04 09:41**

